

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 6To/63/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7117010237
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marek Dudík
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7117010237.4

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mareka Dudíka a sudcov JUDr. Miroslava Baňackého, PhD. a JUDr. Evžena Kelija, v trestnej veci obžalovaného J. L., pre zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. a), písm. b) Tr. zák. s poukazom na ustanovenie § 138 písm. e) Tr. zák. formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák., na verejnom zasadnutí konanom dňa 19. novembra 2019, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Košice I zo dňa 12. 6. 2019, sp. zn. 5T/11/2017 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. zamietá odvolanie obžalovaného J. L..

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Košice I zo dňa 12. 6. 2019, sp. zn. 5T/11/2017 bol obžalovaný J. L. uznaný vinným zločinom krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. a), písm. b) Tr. zák. s poukazom na ustanovenie § 138 písm. e) Tr. zák. formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

po predchádzajúcej vzájomnej dohode dňa 16. 11. 2015 v čase približne od 8.25 hod. do 8.55 hod. vykonal krádež v predajni zlatníctva U. so sídlom T. XX v W., ktorej majiteľom je Ing. U. K., nar. XX. X. XXXX, bytom W., U. XX, tým spôsobom, že keď predavačka Mgr. U. U., nar. XX. X. XXXX, opustila uvedenú predajňu za účelom iných služobných záležitostí a predajňu zabezpečila uzamknutím vonkajších aj vnútorných vchodových dverí do predajne, jej pohyb sledoval J. L. a prostredníctvom mobilného telefónu dával informácie ďalšiemu páchatelovi o tom, kde sa menovaná predavačka nachádza, pričom ďalší páchatel so zatiaľ presne nestotožneným mužom v uvedenej dobe vnikli do predajne cez uzamknuté vonkajšie aj vnútorné vchodové dvere, ktorých zámky odomkli bez poškodenia nezisteným predmetom so stopami, aké zanechávajú špeciálne zhotovené prípravky (planžety) a presunuli sa na predajnú plochu, odkiaľ z troch sklenených vitrín pultu, z dvoch sklenených okenných vitrín a zo sklenenej vitríny v stene za pultom odcudzili 1 ks dámsky náhrdelník a 1 ks náramok z bieleho kovu, 2 ks manžetových gombíkov z bieleho kovu, 1 ks dámskej súpravy z bieleho kovu, ktorá pozostávala z náušnic, prsteňa, privesku a retiazky, 28 ks obrúčok z bieleho kovu, 72 ks obrúčok z bieleho a žltého kovu, 261 párov náušnic z bieleho a žltého kovu, 228 ks dámskych prsteňov z bieleho a žltého kovu, 19 ks náramkov z bieleho a žltého kovu, 58 ks retiazok z bieleho a žltého kovu a taktiež násilným spôsobom vytrhli uzamykací zámok s časťou skla na sklenenej vitríne v poradí štvrtej na ľavej stene predajne, tej spodnej časti, odkiaľ odcudzili 3 ks hodínok zn. Armand Nicoleet Trameland a následne z predajne odišli opäť cez vnútorné a vonkajšie vchodové dvere predajne, pričom krádežou vyššie uvedených vecí spôsobili Ing. U. K. škodu vo výške 50.170,82 eur a poškodením vitríny a iného zariadenia škodu nepatrnej hodnoty.

Súd za to obžalovanému uložil podľa § 212 ods. 4, § 38 ods. 5 a § 42 ods. 1 Tr. zák. súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 78 (sedemdesiatosem) mesiacov nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. súd obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkonu trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. súd súčasne zrušil výrok o treste uložený obžalovanému skorším rozsudkom Okresného súdu Humenné sp. zn. 4T/18/2013 zo dňa 7. 12. 2017, ktorým bol odsúdený podľa § 294 ods. 2 Tr. zák., v zmysle § 38 ods. 2 Tr. zák., podľa § 46 Tr. zák. na trest odňatia slobody v trvaní 3 rokov, ktorého výkon súd podľa § 51 ods. 1 Tr. zák. podmiennečne odložil a zároveň určil probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe a podľa § 51 ods. 2 Tr. zák. ustanovil skúšobnú dobu na 2 roky a zároveň v zmysle § 51 ods. 4 písm. g) Tr. zák. uložil povinnosť spočívajúcu v príkaze podrobiť sa v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom alebo iným odborníkom programu sociálneho výcviku alebo inému výchovnému programu, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 288 ods. 1 Tr. por. súd poškodeného Ing. U. K., nar. XX. X. XXXX v L., trvalé bytom W., U. č. XX, s nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie obžalovaný J. L., ktoré aj písomne odôvodnil.

V písomných dôvodoch svojho odvolania uviedol, že podáva odvolanie proti všetkým jeho výrokom týkajúcim sa viny a trestu voči jeho osobe, a to z dôvodov uvedených v ustanovení § 321 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c), písm. d), písm. f) Tr. por.

Po celý čas tvrdil, že sa skutku nedopustil a to ani v rozsahu a spôsobom, ktorý je v skutku obžaloby uvedený.

Nadalej dôvodí, že nemožno skutok v jeho prípade stavať na domnienkach a nepotvrdených úvahách. Sú zjavné pochybnosti, či sa skutok kladený mu za vinu stal a či sa stal spôsobom, ktorý okresný súd ustálil.

Podľa neho v skutku obžaloby absentuje zákonom vyžadovaná objektívna a subjektívna stránka.

Zo žiadneho dôkazu nevyplýva, aby mal úmysel, teda chcel spôsobom uvedeným v Trestnom zákone porušiť alebo ohroziť záujem chránený týmto zákonom, alebo vedel, že svojím konaním môže také porušenie alebo ohrozenie spôsobiť a pre prípad, že ho spôsobí, bol s tým uzrozumený.

Preto nemožno hľadať trestnosť u neho, keďže absentuje zákonný znak predovšetkým subjektívnej a objektívnej stránky na žalovanom zločine.

Na hlavnom pojednávaní prostredníctvom svojho obhajcu, okrem iného, žiadal vykonať dokazovanie aj predvolaním a vypočutím znalkyne Mgr. H. K., ktorá v priebehu trestného konania vypracovala znalecký posudok č. 4/2016, avšak okresný súd tento dôkaz nepripustil a návrh zamietol. Na vykonaní tohto dôkazu naďalej dôrazne trvá.

Znova tvrdí rovnaké skutočnosti, ktoré už uviedol v jeho predchádzajúcom odvolaní z 25. 1. 2018, pretože sa nimi okresný súd ani krajský súd náležite nezaoberali.

V priebehu trestného konania dňa 14. 4. 2016 bolo jemu a 21. 4. 2016 jeho predchádzajúcemu obhajcovi JUDr. T. L. doručené uznesenie o pribratí Kriminalistického a expertízneho ústavu PZ v Bratislave za účelom podania posudku z odboru kriminalistiky. Vyšetrovateľ PZ považoval za potrebné na účely trestného konania zodpovedať na otázky týkajúce sa individuálnej identifikácie volajúceho a volaného podľa predloženého sporného materiálu - dva telefonické hovory zo dňa 16. 11. 2015 vyhotovené Policajným zborom na základe rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach sp. zn. KS KE-V-156-1/2015-2Ntt/18/2015-5 z 1. 10. 2015 a vyhodnotiť porovnávací materiál - zvukový záznam z hlavného pojednávania na Okresnom súde Stará Ľubovňa sp. zn. 7T/82/2013 v dňoch 12. 10. 2015 a 19. 10. 2015.

„Zabezpečením“ zvukového záznamu z hlavného pojednávania na Okresnom súde Stará Ľubovňa sp. zn. 7T/82/2013 z 12. 10. 2015 a 19. 10. 2015 a jeho „predložením“ na znalecké skúmanie došlo zo strany vyšetrovateľa PZ k nezákonnému postupu v rozpore s ustanovením § 119 ods. 2 a § 160 Tr. por.

Podľa § 119 ods. 2 Tr. por., za dôkaz môže slúžiť všetko, čo môže prispieť k náležitému objasneniu veci a čo sa získalo z dôkazných prostriedkov podľa tohto zákona alebo podľa osobitného zákona. Dôkaznými prostriedkami sú najmä výsluch obvineného, svedkov, znalcov, posudky a odborné vyjadrenia, previerka výpovede na mieste, rekognícia, rekonštrukcia, vyšetrovací pokus, obhliadka, veci a listiny dôležité pre trestné konanie, oznámenie, informácie získané použitím informačno-technických prostriedkov alebo prostriedkov operatívno-pátracej činnosti.

Podľa § 160 Tr. por., ak je v trestnom konaní potrebné identifikovať hlas obvineného alebo svedka, možno na účely preverenia hlasovej vzorky vykonať hlasovú skúšku. Za hlasovú vzorku môže slúžiť aj zvukový záznam z výsluchu obvineného alebo svedka.

Z gramatického výkladu (v širšom slova zmysle aj v súlade so zásadou zákazu donucovania k sebaobviňovaniu) je zrejmé, že použitie zvukového záznamu z výsluchu obvineného alebo svedka, tak ako to predpokladá ustanovenie § 160 veta druhá Tr. por. sa týka záznamu výsluchu, ktorý bol vykonaný vo veci, kde následne došlo k použitiu takéhoto zvukového záznamu ako tzv. porovnávacieho materiálu. Nie je možné zabezpečením zvukového záznamu z hlavného pojednávania (v inej trestnej veci) predkladať tento znalecovi za účelom vyhotovenia znaleckého posudku.

V zásade sú len dve možnosti získania hlasovej vzorky obvineného, a to buď jej poskytnutím obvineným alebo použitím zvukového záznamu obvineného alebo svedka z konania, v ktorom má byť znalecký posudok vyhotovený. Akýkoľvek iný spôsob zabezpečenia hlasovej vzorky je nezákonný a predstavuje porušenie práva na obhajobu (v zmysle zásady nemo tenetur nie je možné obvineného akýmkoľvek spôsobom donucovať k sebausvedčovaniu, ani akýmkoľvek spôsobom nie je obvinený povinný aktívne participovať na dokazovaní vykonávanom orgánmi činnými v trestnom konaní).

Vyšetrovateľ PZ po tom, ako on ako obvinený odmietol poskytnúť hlasovú vzorku, v rozpore so zásadami trestného konania zabezpečujúcimi práva obhajoby poňal do vyšetrovacieho spisu zvukový záznam, ktorý nie je zákonne súladným dôkazom, a ktorý v zmysle § 160 Tr. por. nepredstavuje zákonne získaný dôkaz.

V prípade, ak by bolo úmyslom zákonodarcu umožniť prakticky bezbrehé používanie zvukových záznamov z hlavných pojednávaní, nič nebránilo zákonnému zakotveniu možnosti použiť akýkoľvek zvukový záznam na účely identifikácie hlasu, čo by však bolo tak výrazným zásahom do súkromia každej fyzickej osoby, k akým nedochádza ani v diktatúrach.

Za takto absurdne ponímaných možností orgánov činných v trestnom konaní by obvinený, resp. akákoľvek fyzická osoba nemohla z obavy o budúce použitie zvukového záznamu prakticky vôbec komunikovať so štátnymi orgánmi, lebo by mohlo dôjsť k budúcemu použitiu, resp. až zneužitiu takejto nahrávky za účelom jej usvedčenia.

Súčasne nie je možné preskúmať, akým konkrétnym spôsobom vyšetrovateľ PZ „zabezpečil“ zvukový záznam z hlavného pojednávania na Okresnom súde Stará Ľubovňa sp. zn. 7T/82/2013 z dní 12. 10. 2015 a 19. 10. 2015. Odôvodnenie uznesenia toto neobsahuje (pozn. tvrdenie o dožiadaní totiž nie je formou zabezpečovania dôkazných prostriedkov do vyšetrovacieho spisu, ide len o formu právnej pomoci, kedy iný orgán koná mimo obvodu územnej pôsobnosti príslušného orgánu), a preto okrem zjavnej nezákonnosti dôkazu nemožno overiť a preukázať zákonnosť postupu, ktorým k získaniu dôkazného prostriedku došlo.

Orgány činné v trestnom konaní sú povinné zabezpečovať dôkazy v súlade s Trestným poriadkom, za týmto účelom procesný predpis stanovuje pomerne podrobný postup v jednotlivých ustanoveniach o zabezpečovaní vecí dôležitých pre trestné konanie. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia je zrejmé, že tento postup dodržaný nebol.

Zvukový záznam z hlavného pojednávania nie je dôkaz podľa Trestného poriadku, ani podľa osobitného zákona, ide o určitý spôsob zachytenia priebehu hlavného pojednávania na technickom nosiči a tento sa v zmysle § 56 ods. 4 vyhlášky MS SR č. 543/2005 Z.z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné sudy, Špecializovaný trestný súd a vojenské sudy vydáva na požiadanie stranám v konaní.

Treba upriamiť pozornosť na to, že odvolací súd musí napadaný rozsudok v celom rozsahu zrušiť a jeho v celom rozsahu oslobodiť, keďže v celom prípravnom konaní a následne v súdnom konaní boli zásadným spôsobom a opakovane porušované ustanovenia Trestného zákona a Trestného poriadku, na ktoré už poukázal.

Ďalej niet pochyb, že úradný záznam spísaný pred začatím trestného stíhania nie je možné použiť v konaní pred súdom ako dôkaz (ÚS 165/2004).

Úradný záznam nie je prípustný dôkaz na hlavnom pojednávaní a v žiadnom prípade nemôžu byť úradným záznamom riešené odborné otázky (SR 91/2005).

Dôkaz získaný z dôkazného prostriedku musí byť zákonný. Zákonnosťou dôkazu sa rozumie zistenie, že bol získaný z prameňa, ktorý stanovuje alebo pripúšťa zákon, že bol zabezpečený a vykonaný oprávnenou osobou a že sa tak stalo v zodpovedajúcom štádiu trestného konania a to takým postupom, ktorý je v súlade s právnymi predpismi. Ak sa tak nestalo, pôjde o nezákonný dôkaz. Argumentuje aj tým, že tieto dôkazy sú procesne nepoužiteľné (nepripustné), pretože vzhľadom k určitým okolnostiam nemôže byť v ďalšom priebehu konania použitý a nie je možné z neho vychádzať pri ustáľovaní skutkového stavu veci.

Dôkazy, ktoré majú určité závady, môžu byť absolútne neúčinné, t.j. ide o dôkazy vykazujúce podstatné závady, ktoré nie je možné napraviť a spôsobujú absolútnu nepoužiteľnosť v trestnom konaní alebo sú relatívne neúčinné do odstránenia vady. Podstatným kritériom prípustnosti dôkazu v konaní pred súdom je zákonnosť získania dôkazu.

Ďalej nadväzuje na spomínané skutočnosti a tvrdí, že materiálnym právom práva obvineného na obhajobu je aj právo obhajovať sa prostredníctvom obhajcu, pričom na uplatnenie tohto práva musí byť poskytnutá reálna možnosť. V trestnom konaní bolo v tejto veci vydané rozhodnutie - príkaz na odpočúvanie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. KS KE-V-156-1/2015-2Ntt/18/2015-5 z 1. 10. 2015. Je tajné, nesmel do neho nahliadať. Je presvedčený, že môže byť nezákonné pre neodôvodnenie alebo zlé odôvodnenie, potom celý tento proces je arbitráry.

V ďalšom podrobne poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu SR vo veci I. ÚS 274/2005, ktoré sa v celom rozsahu vzťahuje na jeho prípad a orgány činné v trestnom konaní sú ním v celom rozsahu viazané a povinné podľa neho postupovať.

Ústavný súd SR nepochyboval o tom, že „odpočúvanie telefonických hovorov je zásahom do práva na súkromie tak podľa článku 22 Ústavy SR a článku 13 Listiny, kde je to výslovne uvedené, ako aj podľa článku 8 Dohovoru. Pritom nejde o zásah do práva na súkromie iba u držiteľa odpočúvanej telefónnej linky, ale táto ochrana patrí aj osobám, kde sú z tejto linky volané, resp. ktoré na túto linku volajú“.

Následne Ústavný súd SR skúmal z hľadiska zásad legality, legitimacy a proporcionality, či zásahy do práva sťažovateľa na súkromie boli realizované na základe súhlasu sudcu v súlade so zákonom o ochrane pred odpočúvaním a s Trestným poriadkom.

Pri tomto preskúmaní Ústavný súd SR uviedol, že „napriek rozdielnej terminológii v zákone o ochrane pred odpočúvaním (písomný súhlas na použitie informačno-technických prostriedkov) a v Trestnom poriadku (príkaz na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky) nemôžu byť pochybnosti o tom, že tak súd ako príkaz majú formálne, ale aj obsahové náležitosti rozhodnutia“. Z ustanovenia § 4 ods. 5 zákona o ochrane pred odpočúvaním to aj výslovne vyplýva, keďže sa tam uvádza, že „proti rozhodnutiu o súhlase nemožno podať opravný prostriedok“.

Ďalej Ústavný súd SR uviedol, že „z ustanovenia § 88 ods. 3 prvá veta Tr. por. vyplýva, že príkaz sa musí vydať písomne a odôvodniť, a to osobitne pre každú účastnícku stanicu. Naproti tomu však zo zákona o ochrane pred odpočúvaním výslovná povinnosť odôvodniť súhlas nevyplýva“.

Ústavný súd SR vyvodil povinnosť odôvodniť súhlas, resp. príkaz „charakterom inštitútu, ktorý predstavuje závažný zásah do základného práva, dotknuté osoby nemajú možnosť podať opravný prostriedok a o vydaní súhlasu či príkazu sa dozvedia spravidla až dodatočne, keď už zásah do práva na súkromie bol zrealizovaný. Majú preto možnosť žiadať o preskúmanie opodstatnenosti súhlasu či príkazu až dodatočne. Preskúmateľnosť dôvodnosti vydania si vyžaduje relevantnú konkrétnu vysvetľujúcu argumentáciu, akými skutočnosťami boli naplnené zákonom ustanovené podmienky na tento zásah do práva na súkromie. Bez takého odôvodnenia opierajúceho sa o konkrétne skutočnosti je súhlas či príkaz spravidla nepreskúmateľný“. Ústavný súd v tejto súvislosti uviedol, že „obsahom základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie je aj právo či už účastníka konania, procesnej strany v konaní alebo právo inej zainteresovanej osoby na rozhodnutie, ktorého dôvody sú zjavné a zreteľné, pretože práve odôvodnenie rozhodnutia je zárukou toho, že výkon spravodlivosti nebude arbitrárny“.

Podanú sťažnosť Ústavný súd SR posudzoval z hľadiska kritéria legality, legitimity a proporcionality zásahu.

Z hľadiska legality zásahu Ústavný súd SR konštatoval, že „Policajný zbor, ktorý krajskému súdu predkladal žiadosť, ako aj sudca krajského súdu konali a rozhodovali na základe platnej a účinnej právnej normy, ktorá takéto konanie a rozhodovanie umožňovala. Právny základ pre rozhodnutie teda existoval. Existencia právneho základu (právnej normy) pre rozhodnutie však nezabavuje všeobecný súd povinnosti rešpektovať pri svojom rozhodovaní normy vyššej právnej sily. V predmetnej veci sudca nikdy nemohol konať z úradnej moci, ale len na základe písomnej žiadosti Policajného zboru, ktorá musela obsahovať požadované údaje, súčasťou ktorých boli aj dôvody na udelenie súhlasu sudcu. Vychádzajúc z času zásahov do práv sťažovateľa (roky 1999 až 2000) a z termínu, kedy sa sťažovateľ dozvedel o zásahu do jeho práv (23. marca 2007), možno konštatovať, že sťažovateľ sa v čase, keď sa o svojom odpočúvaní dozvedel, už nemohol nijako relevantne brániť proti takému zásahu do svojich práv. Mal však minimálne právo dozvedieť sa dôvody zaznamenávania a odpočúvania jeho telekomunikačnej prevádzky, teda v súvislosti s akou trestnou činnosťou, a na akých skutkových základoch a z akých dôvodov boli tieto rozhodnutia vydané. To sa však ani po takmer siedmych rokoch od skončenia jeho odpočúvania nedozvedel práve preto, že tieto rozhodnutia neobsahujú v podstate žiadne odôvodnenie“.

Ústavný súd SR konštatoval, že „nemôžu byť nijaké pochybnosti o tom, že tak ako príkaz na odpočúvanie a zaznamenávanie telekomunikačnej prevádzky vydaný podľa § 88 Tr. por., aj rozhodnutie podľa § 36 a § 37 zákona č. 171/1993 Z.z. musí byť riadne odôvodnené. Je to tak preto, že hoci ide o závažný zásah do základného práva, dotknuté osoby nemajú možnosť podať proti takému rozhodnutiu opravný prostriedok a o jeho vydaní sa dozvedia spravidla až dodatočne (ak vôbec), keď už zásah do práva na súkromie bol realizovaný. Majú preto možnosť žiadať o jeho preskúmanie až dodatočne. Preskúmateľnosť dôvodnosti vydania rozhodnutia podľa § 36 a § 37 zákona č. 171/1993 Z.z. si vyžaduje relevantnú konkrétnu vysvetľujúcu argumentáciu, akými skutočnosťami boli naplnené zákonom stanovené podmienky na tento zásah do práva na súkromie. Bez takého odôvodnenia opierajúceho sa o konkrétne skutočnosti je dané rozhodnutie spravidla nepreskúmateľné, a tým aj svojvoľné“.

Pri posudzovaní zásady legitimity zásahu do práv sťažovateľa Ústavný súd SR konštatoval: „Z obsahu rozhodnutí krajského súdu nerezultuje žiadny konkrétny záver o konaní sťažovateľa, ktoré by spĺňalo požiadavku podľa článku 8 ods. 2 Dohovoru. Ústavný súd rešpektuje, že odpočúvanie a zaznamenávanie telekomunikačnej prevádzky nemusí vždy viesť k získaniu informácií postačujúcich na vznesenie obvinenia voči konkrétnej odpočúvanej osobe, avšak oprávnené si kladie otázku, kde sú hranice, keď sa zásah do práva na rešpektovanie súkromného života stáva nelegitímnym. Krajský súd rozhodoval o žiadosti Policajného zboru, zodpovedal za to, že jeho rozhodnutiami bude poskytnutá náležitá ochrana právam sťažovateľa. Absencia získavania relevantných informácií o „zločinnosti“ sťažovateľa v čase výkonu odpočúvania a zaznamenávania telekomunikačnej prevádzky na základe označených rozhodnutí súdu počas viac ako dvanástich mesiacov ich trvania vedie nevyhnutne k záveru o nelegitimitate tohto zásahu. Taktiež vedie k závažným pochybnostiam o existencii ústavne akceptovateľného (a najmä reálne daného) dôvodu na taký zásadný zásah do práv sťažovateľa.“

„...bremeno preukázania legitimity zásahu je na pleciach krajského súdu, ktorý napadnuté rozhodnutia na žiadosť Policajného zboru vydal... Absencia relevantného odôvodnenia rozhodnutí (aj napriek tomu, že zákonná úprava výslovne odôvodnenie nevyžadovala) zakladá porušenie práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie. Ani po takmer siedmich rokoch od ukončenia odpočúvania a zaznamenávania telekomunikačnej prevádzky sa sťažovateľ nedozvedel dôvod, pre ktorý sudca krajského súdu súhlasil s jeho odpočúvaním.“

V tejto veci sa vyskytlo aj ďalšie procesné pochybenie, ktoré spočívalo v nesprávnom postupe policajta (vyšetrovateľa Policajného zboru), v súvislosti s jeho rozhodnutím, keď v rámci návrhov na doplnenie vyšetrovania zamietol návrh obhajcov oboznámiť sa s príkazmi na odpočúvanie a záznamom telekomunikačnej prevádzky. Najvyšší súd SR uvedený postup policajta považoval za nezákonný, pričom zdôraznil, že s poukazom na ustanovenie § 35 ods. 2 zákona č. 215/2004 Z.z. sa advokát (obhajca) môže v rozsahu nevyhnutne potrebnom oboznamovať s utajovanými skutočnosťami ako oprávnená osoba, pričom konštatoval, že „obhajca má právo byť v prospech obvineného, ktorého zastupuje, vyčerpávajúco pripravený na konanie pred súdom. Pokiaľ mu to právny predpis umožňuje získať informáciu, či dôkazný prostriedok vykonaný v trestnom konaní bol alebo nebol vykonaný v súlade s Trestným poriadkom, vyšetrovateľ nemá právo neodôvodnene mu takú možnosť odoprieť“.

V tejto veci Najvyšší súd SR zaujal názor, že „podstatnou a zásadnou chybou príkazov sudcu na odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky je nedostatok ich odôvodnenia, čím nebola naplnená jedna zo základných podmienok umožňujúca v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. vyhodnotiť dôkaz získaný použitím informačno-technických prostriedkov ako dôkaz získaný zákonným spôsobom.... Takýto spôsob odôvodnenia, aký súd v posudzovanej veci použil, nemožno akceptovať a príkazy vydané v tejto veci treba považovať za zjavne neodôvodnené, pretože si nemožno utvoriť obraz o tom, aké konkrétne skutočnosti viedli k ich vydaniu.“ Na podklade uvedených skutočností ďalej konštatoval, „že odpočúvanie a záznam telekomunikačnej prevádzky bol vykonaný spôsobom, ktorý nie je v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku.“

V tejto súvislosti poukazuje a k odvolaniu pripojil Orac 1256 DJ, Č. XIV/21/1998 ES, Odpočúvanie telefonických hovorov, Diskriminácia, Ochrana súkromného života, Európsky súd pre ľudské práva (Prípady Halfordová v. Spojené kráľovstvo z 25.6.1997), ďalej Nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 117/07 - (skrátene a upravené pre publikačné účely), čl. 22 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 13 Listiny základných práv a slobôd a poukazuje na vedeckú monografiu Jozefa Čentéša: Odpočúvanie - procesnoprávne a hmotnoprávne aspekty. C.H.Beck, 2013.

Kriminalistický a expertízny ústav PZ v Bratislave odmietol pre účely trestného konania spracovať znalecký posudok a odpovedať na vyšetrovateľove otázky v uznesení o pribratí znaleckého ústavu (poznámenáva, že uznesenie bolo doručené jemu 14. 4. 2016 a jeho obhajcovi 21. 4. 2016).

Vyšetrovateľ následne uznesením z 24. 6. 2016 pribral znalkyňu z odboru kriminalistika, odvetvie fonoskopia, zapísanú pod č. XXXXXX, Mgr. H. K.. Znalkyňa vypracovala písomný posudok pod č. 4/2016.

Na strane 4/ posudku uviedla, že kvalita nahrávok je negatívne ovplyvnená frekvenčným orezaním, šumom a skreslením signálu. Frekvenčné orezanie predstavuje jav, keď v nahrávke je zaznamenaná iba časť počuteľného frekvenčného spektra. Šum predstavuje zmes nežiaducich zvukov rôznych druhov. Skreslenie signálu vzniklo pravdepodobne kompresiou signálu v nahrávacom zariadení alebo v prenosovej ceste signálu.

Na strane 5/ posudku uviedla, že kvalita nahrávok je negatívne ovplyvnená frekvenčným rezaním, systémovým šumom a šumom prostredia.

V závere posudku na zadané otázky však odpovedala, že 1/ sporný materiál označený ako spr1, spr2, spr3 a spr4 je upotrebitelný na skúmanie za účelom individuálnej identifikácie hovoriacej osoby,

2/ porovnávací materiál označený ako por1 a por2 je čiastočne upotrebitelný na skúmanie za účelom individuálnej identifikácie hovoriacej osoby,

3/ na základe vykonaných analýz a komparácií je možné konštatovať, že hlas muža označený ako sporný materiál - spr1 a spr3 s veľkou pravdepodobnosťou patrí mužovi, ktorého hlas je označený ako porovnávací materiál - por1, teda J. L..

Súdny znalec nie je procesnou stranou, o následkoch nepravdivého posudku musí byť poučený. Kvalifikácia znalca predpokladá vyššiu mieru znalostí a odbornosti, než je potrebná k podaniu odborného vyjadrenia.

Znalcovi treba umožniť, aby sa mohol v potrebnom rozsahu oboznámiť s obsahom spisu a taktiež mu možno dovoliť, aby sa zúčastnil výsluchu obvineného, svedkov alebo pri vykonávaní iných dôkazov.

Zo znaleckého posudku Mgr. H. K. vyplýva, že takáto možnosť znalkyni daná nebola. Domnieva sa, že hoci toto znalecké dokazovanie bolo najpodstatnejším (zrejme korunným) dôkazom orgánov činných v trestnom konaní, zákon v hmotnoprávnej i procesnoprávnej rovine aplikovali mylne.

V trestnom konaní na nezákonné znalecké dokazovanie reagoval písomnými podaniami a aj ústnymi prednesmi počas hlavného pojednávania. Poukazuje v tejto súvislosti na už skôr uvedené dôvody, a to, že porovnávacie dôkazy boli vykonané v rozpore so zákonom, aj napriek tomu znalkyňa vypracovala písomný znalecký posudok č. 4/2016. Keďže svoju neprítomnosť na hlavných pojednávaniach sústavne ospravedlňovala materskou dovolenkou, bol „presvedčovaný“, aby súhlasil s čítaním jej výpovede a znaleckého posudku. Jednoznačne sa však vyjadril, že tento dôkaz pre neho nemá nijaké opodstatnenie s poukazom na záver znalkyne, ktorá nehovorí o stopercentnej zhode. V tejto súvislosti je skutkový stav zistený nedostatočne, vychádza z dohadov a pochybností, je hypotetický, nepresvedčivý a nekonkrétny.

Dôkaz znalcom bol vykonaný v rozpore so zákonom, v dôsledku čoho bolo porušené jeho právo na spravodlivý proces a bola porušená zásada prezumpcie jeho neviny.

Vysoké školy a odborné pracoviská skúmajú v teoretickej rovine a sa zaoberajú zvukom a akustikou, forenznou audio expertízou a kriminalistickou praxou. Z praktického hľadiska posudzujú audio softwarové produkty, popisujú proces experimentálnej analýzy s určením možných trendov vo forenznej audio analýze.

Pre ľahšie zorientovanie sa v tejto problematike pripojil k odvolaniu diplomovú prácu Bc. T. U. z Univerzity Tomáše Bati ve Zlíně, Fakulty aplikovanej informatiky, pod názvom: FORÉNZNÍ AUDIO ANALÝZA a z tejto cituje:

Na rozdiel od ostatných forezných odborov ako sú daktyloskopia, balistika, DNA analýza a mnoho ďalších si musí audio expertíza neustále obhajovať svoje miesto v kriminalistike. Jedná sa o kontroverzný odbor najmä v prípade identifikácie, a to z toho dôvodu, že sa opiera nielen o inštrumentálne metódy a údaje namerané pomocou techniky, ale i o psychologické, lingvistické, či fonetické znalosti, ktoré pristupujú k problematike viac systémovým, ako individuálnym prístupom. Audio expertíza nebýva hlavným zdrojom dôkazových materiálov a skôr je braná ako podporná činnosť vo vyšetrovaní (str. 24).

Pri skúmaní hovorených prejavov sa využívajú v kombinácii tri základné metódy, a to lingvistické, fonetické a elektroakustické (str. 24, 27).

Hlavným pravidlom pri zaisťovaní fonoskopických stôp je zaisťovanie originálu, ktorý by sa na mieste nálezu nikdy nemal kopírovať, dopĺňať, zostrihávať, aby nedošlo k poškodeniu integrity dôkazu (str. 28).

Identifikácia rečníka je primárnou a najdôležitejšou úlohou forenznej audio expertízy. Z hľadiska procesu kriminalistickej identifikácie je možné skúmané objekty klasifikovať na:

- sporné materiály,
- porovnávacie materiály,
- pomocné materiály.

Stanovili sa kritériá, ktoré musia sporné materiály napĺňať, a to, či ide o originálny audiozáznam, či je zachytený prirodzený spôsob reči, dostatočná súvislosť jazykového prejavu, rozsah minimálne 15 - 20 viet, prejav na zázname je zrozumiteľný.

V praxi sú rozlišované tri typy porovnávacích materiálov, a to ukážky reči, skúšky reči a skúšky hlasu (str. 29 - 33).

Hlavnou úlohou forenznej audio expertízy je overenie integrity audiozáznamu, resp. jeho autentifikácia. Pod týmto termínom sa rozumie overenie, či daný súbor nebol nejakým spôsobom modifikovaný, pričom sa rozoznáva úmyselná i neúmyselná modifikácia audiozáznamu. Pri akejkoľvek práci so zvukovou nahrávkou je potrebné dbať na to, aby jeho integrita bola zachovaná. V opačnom prípade nebude môcť nahrávka poslúžiť ako relevantný dôkaz pri súdnom konaní (str. 34).

Práca forezného audio experta sa nezaobíde bez technických prostriedkov. Základnými technickými prostriedkami, ktoré sa využívajú pri modernej audio expertíze, sú:

- počítačový výbava,
- mikrofóny,
- reproduktory,
- slúchadlá,
- doplnkové zariadenia (str. 39 - 42).

Nástroje forenznej audio expertízy (str. 43 - 46).

Poukazuje na rozhodujúci subjektívny vplyv znalkyne pri vypracovaní svojho znaleckého posudku (podľa jeho názoru tento subjektívny vplyv použila v negatívnom zmysle slova, a to výrazne v jeho neprospech).

Subjektívnym vplyvom sa rozumejú všetky procesy a činnosti, ktoré sa podieľajú na výslednej podobe práce audio experta, no nedajú sa nijak jednoducho popísať. Je to akýsi faktor X, ktorý sa nepozera na foreznú audio analýzu ako na vedu, ale ako na umenie. Je to komplexný mix talentu, skúseností, improvizácie, inštinktu, vytrvalosti, dedukcie, empatie, ochoty skúšať, robiť chyby, učiť sa a mnoho iných. Je to niečo, čo sa nedá získať študovaním literatúry, a preto sa v literatúre ani neuvádza, no práve tá zložka determinuje kvalitu odvedenej práce (str. 48).

Na trhu je dostupných množstvo softwarových produktov zaoberajúcich sa spracovávaním, editáciou a nahrávaním zvuku, no nie všetky sú vhodné pre účely audio analýzy (napr. DC Forensics 10, Adobe Audition CC 2017, Audacity, Praat, Sonic Visualiser, a ďalšie (str. 50-58)).

Preto znalkyňa ako forezný audio expert mala popísať všetko, a to aj použité prostriedky z hľadiska hardwaru i softwaru.

Jeho obhajca JUDr. J. H. dňa 29. 1. 2018 písomným podaním žiadal okresný súd v tejto trestnej veci č.k. 5T/11/2017 o vyhotovenie kópií zvukových záznamov z dátového úložiska z databázy súdu, a to z hlavného pojednávania dňa 22. 3. 2017 (čl. 1034-1053), z hlavného pojednávania dňa 26. 4. 2017 (čl. 1064-1070), z hlavného pojednávania dňa 10. 7. 2017 (viď čl. 1164-1168), z hlavného pojednávania dňa 20. 9. 2017 (čl. 1180-1188) a z CD nosiča zn. Maxell, CD-R, označený číslom P-2340 kópie všetkých zvukových záznamov (na čl. 679 pod bodom 2/ a 3/).

Súd žiadosti advokáta vyhovel len čiastočne s tým, že záznam z CD nosiča na čl. 681 sa nepodarilo vyhotoviť. Písomné podanie advokáta i protokol o vyhotovení a odovzdaní kópie zvukového záznamu a prepisu záznamu z pojednávania s vyjadrením okresného súdu sa nachádza vo vyšetrovacom spise č.k. 5T/11/2017.

O kvalite záznamov CD má vážne pochybnosti, ku ktorým v tomto odvolaní už vyslovil a ďalej vyslovuje svoje stanoviská.

Znova opakuje, že v tejto súvislosti je skutkový stav zistený nedostatočne, a to vrátane znaleckého dokazovania, vychádza z dohadov a pochybností, je hypotetický, nepresvedčivý a nekonkrétny.

Podľa § 2 ods. 1 Tr. por., nikto nemôže byť stíhaný ako obvinený inak než zo zákonných dôvodov a spôsobom, ktorý ustanovuje tento zákon.

Podľa § 2 ods. 4 Tr. por., každý, proti komu sa vedie trestné konanie, považuje sa za nevinného, kým súd nevysloví právoplatným rozsudkom jeho vinu.

Teda táto prezumpcia nevinu znamená, že nedokázaná vina má rovnaký dôsledok a význam ako dokázaná nevina, a teda obvinený nie je povinný svoju nevinu dokazovať. Pre toto platia pravidlá pri dokazovaní, a síce in dubio pro reo (v pochybnostiach v prospech obvineného) a pravidlo, že obvinenému musí byť vina preukázaná.

Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj podľa čl. 36 ods. 1 Listiny a práva na spravodlivé súdne konanie, podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo procesnej ochrany v konaní na rozhodnutie, ktorého dôvody sú jasné a zreteľné, pretože práve odôvodnenie rozhodnutia je zárukou toho, že výkon spravodlivosti nebude arbitrárny (ľubovoľný, svojvoľný). V napadnutom rozsudku nebol ustálený skutkový stav bez dôvodných pochybností.

Podľa čl. 6/ Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd má každý právo na to, aby bola jeho záležitosť spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prerokovaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom. Zo skutkových okolností a z odôvodnenia prvostupňového rozhodnutia je zrejmé, že súd nesprávne zistil skutkový stav, tento nesprávne právne posúdil a uložil aj nespravodlivý trest. V zmysle judikatúry ESLP sa vyžaduje, aby rozhodnutie súdu bolo odôvodnené a presvedčivé, čo v jeho prípade nie je.

Vzhľadom na vyššie uvedené navrhol Krajskému súdu v Košiciach, aby v súlade s ustanovením § 322 ods. 3 Tr. por. pre absenciu subjektívnej a objektívnej stránky zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. a), písm. b) Tr. zák. s poukazom na závažnejší spôsob konania v ustanovení § 138 písm. e) Tr. zák. formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák., pre skutok z obžaloby ustálený súdom, v celom rozsahu zrušil rozsudok Okresného súdu Košice I č.k. 5T/11/2017 z 12. 6. 2019 vo výroku o vine a treste a spod obžaloby ho oslobodil podľa § 285 písm. c) Tr. por.

Prokurátor okresnej prokuratúry vo svojom vyjadrení k odvolaniu obžalovaného uviedol, že v označenej trestnej veci navrhuje odvolanie obžalovaného J. L. proti rozsudku Okresného súdu Košice I z 12. 6. 2019, sp. zn. 5T/11/2017 zamietnuť v celom rozsahu ako nedôvodné, nakoľko odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu považuje za dôvodný a v súlade so zákonom vo všetkých jeho výrokoch.

Poukazuje na odôvodnenie rozsudku okresného súdu, pričom zdôrazňuje, že zvukový záznam z hlavného pojednávania v inej trestnej veci obžalovaného L. bol zabezpečený zákonným spôsobom a jeho zabezpečením na účely predmetného trestného konania nedošlo k porušeniu práv obžalovaného.

Zvukový záznam bol vyšetrovateľom PZ vyžiadaný podľa ustanovenia § 3 ods. 1 Tr. por. z Okresného súdu Stará Ľubovňa. Samotné záznamy boli vyhotovené v súlade s vyhláškou Ministerstva spravodlivosti SR č. 543/2005 Z.z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné, krajské súdy, Špeciálny súd a vojenské súdy. Preto považujem zabezpečenie záznamov z hlavného pojednávania, ako aj ich vyhotovenie za konformné s právnymi predpismi a nie je možné súhlasiť s názorom, že by uvedený postup bol v rozpore so zásadou sebaobviňovania.

K námietke obžalovaného týkajúcej sa odmietnutia vykonania dôkazu výsluchom znalkyne Mgr. K. poukazuje na ustanovenie § 272 ods. 3 Tr. por., z ktorého je zrejmé, že súd nemá absolútnu povinnosť vykonať všetky dôkazy navrhnuté stranami.

Dôkazy, ktoré boli zabezpečené, či už v prípravnom konaní ale aj na hlavných pojednávaniach dostatočne odôvodňujú záver o tom, že obžalovaný J.H. L. sa žalovaného skutku dopustil, a to spôsobom uvedeným v podanej obžalobe, preto použitie zásady in dubio pro reo v tomto prípade nie je namieste.

Krajský súd na podklade podaného odvolania podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo a zistil nasledovné.

Napadnutý rozsudok je výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku, a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci.

Zákonom predpísaným spôsobom a v súlade s ustanovením § 2 ods. 10 Tr. por. vykonal okresný súd všetky dostupné dôkazy potrebné pre poznanie skutkových okolností nevyhnutných pre zákonu zodpovedajúce rozhodnutie o obžalobe, vrátane obhajobných tvrdení obžalovaného.

Okresný súd dôkazy vyhodnotil v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. jednotlivo, vo vzájomných súvislostiach, ako aj v celom ich súhrne logickým a predpísaným spôsobom.

V odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade s ustanovením § 168 Tr. por. dostatočne vyložil, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov a dôsledne sa zaoberal aj obhajobou obžalovaného J. L..

Krajský súd si v celom rozsahu osvojil správne a zákonné odôvodnenie napadnutého rozsudku, nemal žiadne pochybnosti o závere okresného súdu, že obžalovaný J. L. sa dopustil konania tak, ako je uvedené vo výroku napadnutého rozsudku.

Okresný súd správne vychádzal z vykonaného dokazovania, a to z výpovede obžalovaného J. L., spoluobžalovaného T. J., svedkov Ing. U. K., Mgr. U. U., Y. Š., Ing. T. K., N. V., U. W., znaleckého posudku Kriminalistického a expertízneho ústavu PZ, odboru prírodovedného skúmania a kriminalistickej identifikácie, znaleckého posudku znalca z odboru kriminalistika, odvetvie kriminalistická informatika Ing. L. T., PhD., znaleckého posudku znalca z odboru kriminalistika, odvetvie fonoskopia Mgr. H. K., ako aj ostatných listinných dôkazov, ktoré sú súčasťou spisového materiálu.

V tejto súvislosti krajský súd považuje za potrebné uviesť vo vzťahu k námietke obžalovaného J. L. ohľadom nepoužiteľnosti zvukového záznamu z výsluchov na hlavnom pojednávaní na Okresnom súde Stará Ľubovňa sp. zn. 7T/82/2013 z dní 12. 10. 2015 a 19. 10. 2015 ako hlasovej vzorky (§ 160 Tr. por.), že uvedená námietka je neopodstatnená, pretože zvukový záznam z hlavného pojednávania na Okresnom súde Stará Ľubovňa sp. zn. 7T/82/2013 z dní 12. 10. 2015 a 19. 10. 2015 bol získaný v súlade so zákonom (§ 61a Tr. por.), pričom je potrebné zvýrazniť tú skutočnosť, že zákon neviaže vyhotovenie zvukového záznamu z hlavného pojednávania na žiadny predchádzajúci či dodatočný súhlas subjektu trestného konania, tzn. že ani osoby obvineného, ktorého hlasový prejav sa na hlavnom pojednávaní zaznamenal.

Na uvedenom procesnom postupe nie je nič nezákonné aj vzhľadom k tomu, že hlavné pojednávanie, teda konanie pred súdom je verejné a v zázname z hlavného pojednávania sú zachytené hlasové prejavy strán trestného konania v rozsahu ako odzneli, a preto hlasovú vzorku (porovnávaciu vzorku) je možné použiť k identifikácii telefonujúcej osoby na zázname odpočúvaných telefonických rozhovorov pre účely znaleckého dokazovania.

Prvostupňový súd v skutkovej vete výroku svojho rozsudku ohraničil a konkretizoval trestný skutok, ktorý je vyjadrením zisteného skutkového stavu.

V súlade so zákonom skutkový stav okresný súd aj správne posúdil, keď konanie obžalovaného právne kvalifikoval ako zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. a), písm. b) Tr. zák. s poukazom na ustanovenie § 138 písm. e) Tr. zák. formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák.

Krajský súd sa v plnom rozsahu stotožnil so záverom okresného súdu, že obžalovaný J. L. spoločným konaním si prisvojil cudziu vec tým, že sa jej zmocnil a spôsobil takým činom značnú škodu, pričom čin spáchal závažnejším spôsobom konania, vlámaním.

Súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 78 mesiacov nepodmienečne so zaradením obžalovaného pre výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia za

súčasného zrušenia výroku o treste uloženého mu skorším rozsudkom Okresného súdu Humenné sp. zn. 4T/18/2013 zo dňa 7. 12. 2017, ktorým mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 3 rokov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní 2 rokov aj podľa krajského súdu zodpovedá všetkým zákonným kritériám pre ukladanie trestu uvedeným v § 34 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák.

Obdobne aj krajský súd hodnotiac osobu obžalovaného J. L. dospel k záveru, že účel trestu sledovaný zákonom bude u neho splnený iba takým druhom a výmerou trestu, aký mu bol uložený súdom prvého stupňa, a to tak z hľadiska individuálnej, ako aj generálnej prevencie.

Uloženie trestu okresný súd aj vecne správne a zákonne odôvodnil.

Zákonne rozhodol okresný súd aj vo výroku o náhrade škody, ktorý odôvodnil vo svojom rozhodnutí, pričom krajský súd nezistil ani v tomto smere žiadne pochybenia.

Krajský súd si závery vyjadrené v napadnutom rozsudku osvojil v celom rozsahu, v podrobnostiach na ne poukazuje, a preto odvolanie obžalovaného J. L. ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por. zamietol.

To boli dôvody, pre ktoré krajský súd o odvolaní obžalovaného J. L. rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.